

«Anne»

– Jeg var livredd for å møte hallikene i retten, men det viste seg at advokatene deres var verre.

– Etter hvert ble halliknettverket rulla opp, og jeg vitna i retten., Foto: Colourbox, Eier: Colourbox.

Når du lever i helvete konsentrerer du deg bare om en ting – å overleve hver dag. Når du er ute av helvete og får det på avstand, da bryter du sammen. Alt du har prøvd å ikke tenke på, alle følelsene du har holdt unna, velter fram for den minste ting. På dårlige dager røyker jeg masse og går fram og tilbake på rommet mitt. Alt det forferdelig som har skjedd er min skyld.

Bakgrunn for prosjektet

Cand. polit. Rachel Eapen Paul og Unni Rustad, tidligere skribent ved Kilden kjønnsforskning.no, intervjuet kvinnene etter at de hadde flyktet fra menneskehandlerne som førte dem hit. Unni Rustad redigerte materialet.

Så langt mulig er kvinnenes egne ord beholdt, men detaljer er endret for å beskytte deres identitet. Kvinnene leste igjennom og godkjente sin egen historie for publisering. Ingen av bildene har tilknytning til dem det gjelder. Vi takker kvinnene som har bidratt.

Kvinnene var ute av prostitusjon og på krisesentre rundt om i landet da de fortalte om erfaringene sine. Alle hadde kontakt med ROSA-prosjektet som tilbyr beskyttelse og bistand til kvinner utsatt for menneskehandel.

Helse og Rehabilitering har finansiert prosjektet som har vært et samarbeid mellom Krisesentersekretariatet, ROSA og Kilden kjønnsforskning.no.

Takk til ressursgruppen, som har fulgt arbeidet og gitt råd underveis: Maya Brenna Nilsen, informasjonsansvarlig for ROSA-prosjektet, Tove Smaadahl, leder for Krisesentersekretariatet, Solveig Dahl, psykiater, Nina Kristiansen, ansvarlig redaktør for Forskning.no, Ragnhild Hennum, professor i rettsvitenskap ved UiO.

– Far bare drakk

Det verste er det jeg har gjort mot mor. Hun sleit seg ut for at familien skulle ha mat på bordet. Far bare drakk, han mista helt taket da fabrikken stengte og jobben hans ble borte. Av og til banka han oss alle sammen. Jeg behøvde ikke holde det hemmelig, sånt var helt vanlig der jeg vokste opp.

På skolen hadde læreren et lite rom hvor en kunne sitte i fred hvis en trengte det. Jeg hadde mange venner, vi stolte på hverandre, og snakka åpent om hvordan vi hadde det. Jeg var et annet menneske den gang.

Ble utvist fra yrkesskolen

Mor ville at jeg skulle ta en utdanning, og jeg begynte på yrkesskolen. Der var det store forskjeller mellom elevene. De som hadde penger brukte enhver anledning til å vise oss fattigfolk rikdommen sin. Jeg kom i klammeri med en av de rikeste jentene, og ble utvist.

Mor ble helt fortvilet, og jeg var knust fordi jeg så hva det gjorde med henne. Hjemmesituasjonen var uutholdelig.

Og mens alt dette pågikk, begikk en god venn av meg selvmord. Det var som om hele verden gikk av hengslene. På toppen av alt mista vi muligheten til å skaffe oss melk og ost fordi dyra våre ble sjuke og døde.

I hovedstaden

Jeg ville så gjerne gjøre noe for å hjelpe mor, gjøre henne stolt av meg, og rette opp noe av alt det som hadde gått så galt. Da venninna mi sa at hun ville dra til hovedstaden for å finne arbeid, tenkte jeg at dette er sjansen jeg har venta på. Ei hun kjente hadde vært der i noen måneder og kommet tilbake med klær og penger, sa hun. Jeg visste at det ikke ville bli enkelt, livet er aldri lett, men at det skulle bli sånn som det ble ...

“

Jeg ville så gjerne gjøre noe for å hjelpe mor, gjøre henne stolt av meg.

Da vi kom til byen gikk vi rundt og glante. Vi hadde jo aldri sett noe så imponerende som husene og gatene der. Vi kjente ingen, og ble veldig glade da en hyggelig mann sa han visste om et billig sted å bo. Han skulle undersøke muligheter for jobber også. I flere dager bodde vi i det rommet han viste oss. Av og til kom han med mat, og virka oppriktig bekymra for hvordan det skulle gå med oss.

Bortført og voldtatt

En dag sa han at han visste om jobber i et naboland hvor han hadde bodd i mange år. Jeg kjente noen hyggelige folk derifra, og sa ja med en gang. Venninna mi og jeg tok toget til en landsby i nærheten av grensa. Der ble vi henta av en bil med to menn som skulle ta oss med videre. Han ene hadde stygge øyne og så ondskapsfull ut, jeg fikk frysninger på ryggen med en gang jeg så han.

Vi snakka ikke hverandres språk, men vi forstod det den andre mannen sa om at han med øynene var som faren vår. Vi skulle gjøre alt han sa. Det ble mørkt mens vi kjørte gjennom en skog. Lenge kjørte vi langs ei stor elv, og de tulla med at de skulle drukne oss. Venninna mi og jeg så på hverandre og ble reddere og reddere.

Langt inne i skogen lå et hus med gjerde rundt. Vi gikk inn, og mennene begynte å fyre opp i ei badstue. Vi fikk en bolle med vann og beskjed om å gå ut på tunet og vaske oss, vi var så skitne, sa de. Vi stod nakne i den mørke natta, og det var kaldt.

Da vi kom inn, sa de at hvis vi ikke gjorde som de sa ville det gå ut over familiene våre. De visste hvor vi kom ifra. Jeg behøver ikke fortelle i detalj om det som skjedde. De voldtok oss på mange forskjellige måter. De tvang venninna mi og meg til å ha sex foran dem.

Han med de onde øynene sa vi var for skitne til noe annet enn å suge han og bli tatt bakfra. Vi skulle smile. De var fornøyde når vi skreik. Vi var vettskremte og hadde det så vondt.

En gang måtte jeg spy. Dagen etter ble vi tatt med til frisør og fotograf. Så henta de ei jente til, og flere menn. Deretter begynte alt om igjen. «Smil, ellers blir det verre», sa vi til den nye jenta.

Gjorde alt for å slippe juling

Venninna mi og jeg ble kjørt til en by hvor vi skulle bo i et lite rom med en gammel sovesofa, en TV og kakerlakker overalt. For det meste fikk vi mat hver dag, men ikke alltid. Når som helst kunne det komme gjenger med menn som skulle ha sex.

De drakk, voldtok oss, sloss, og skjelte oss ut. Alt skjedde i det rommet mens alle var til stede. Vi fikk problemer med å sove, vi klarte aldri å slappe av. Vi hadde dusj, men kunne ikke vaske klær eller sengetøy, så vi skifta ikke på alle de ukene vi var der. Det virka som om mennene ikke brydde seg, bare vi smilte og gjorde det de ville.

En dag vi ble bedt om å danse, så jeg at venninna mi bare gikk i ring på golvet og nynna på en merkelig måte. Vanligvis gjorde vi alt for å unngå juling, men hun reagerte ikke da mennene begynte å sparke og slå henne. Den dagen så jeg at hun hadde gitt opp. Mennene slo henne i ansiktet og på hele kroppen, men hun var helt borte.

“

Når som helst kunne det komme gjenger med menn som skulle ha sex.

Da jeg ble sendt til Norge litt seinere, kunne hun ikke bli med, hun var for ødelagt til at de kunne utnytte henne mer. Dette betydde at jeg måtte tjene inn pengene for henne også, fikk jeg beskjed om. Seinere hørte jeg at hun klarte å komme seg hjem. Der fortalte hun alt til en venn som ikke holdt tett, og alle fikk greie på historia hennes.

Når venninna mi gikk ut, spytta ukjente folk på henne. Hun dro derifra, og fant en menighet som lot henne hjelpe til med å rydde og sette ut lys i rommet de bruker til bønn. Det var troen på en gud som redda henne, fortalte hun. Nå går det bra med henne.

Det var den gamle TV-en som gjorde at jeg ikke ble gal. Så ofte jeg kunne, så jeg på en av kanalene som viste tegneserier. Jeg glemte alt rundt meg, og levde meg inn i historiene jeg så på.Vi var i den leiligheten i noe som virka som en evighet, men egentlig var det ikke mer enn et par måneder.

Så kom en mann og henta meg. Jeg ble tatt med til leiligheten hans. Han snakka til meg som et menneske, han lagde mat til meg, spurte hvor jeg kom ifra. Da vi satt i sofaen og skulle se en film, la han et teppe over meg så jeg ikke skulle fryse. Det var som et sjokk å oppleve en sånn omsorg.

Da jeg så vidt var begynt å slappe av, forlangte han sex. Alt ville bli rapportert videre, sa han da jeg prøvde å nekte.

Reiste til Norge

Vi var to jenter og flere menn som dro nordover. Underveis til Norge ble vi jentene brukt som betalingsmiddel til menn vi overnatta hos. Her i landet møtte vi igjen noen av gjengene venninna mi og jeg kjente fra leiligheten, de skulle hit og stjele. Hallikene hadde kontakt med norske menn som kom og tok bilder av oss, og satte annonser inn i Søndag Søndag. Det kom flere kunder etter at de forandra alderen vår fra tjue til atten.

En dag ba en av hallikene meg ringe hjem til mor. Hun hadde etterlyst meg, det var et halvt år siden jeg dro hjemmefra, og mor hadde ikke hørt fra meg siden. Halliken stod ved siden av meg da jeg ringte. Mor begynte å gråte med en gang, jeg gråt også, og alt jeg fikk lov å si var at jeg levde og hadde det bra. Så tok han telefonen fra meg. Seinere fikk jeg vite at politiet avlytta telefonen til mor, og da jeg hadde ringt, slutta de å interessere seg for saka.

Solgt til en psykopat

Den hyggelige mannen vi møtte i hovedstaden hadde i virkeligheten solgt oss videre. Det fikk jeg vite da jeg kom hit. Jeg skyldte penger til hallikene, fikk jeg høre, de hadde hatt mange utgifter jeg måtte betale tilbake. Etter en tid ble jeg solgt til han som bredde teppet over meg, jeg kan kalte han Max. Han betalte visst 20 000 kroner for meg. Han skulle hjelpe meg, sa han, og jeg var desperat etter å tro det.

Jeg var livredd for å møte igjen hallikene i retten, men det viste seg at møtet med advokatene deres var verre.

Max var psykopat. Av og til slo han meg nesten ihjel, og så kom han med parfyme for å gjøre det godt igjen. Neste dag ble jeg skjelt ut for å være stygg og dum, så banka han meg, og så skulle han ligge med meg som trøst etterpå. Han brukte heroin, og satte sprøyter på meg så jeg ikke skulle ha det så vondt, som han sa. Etter hvert ble jeg følelsesløs. Jeg lot han banke meg så mye han ville, det var som om jeg ikke var tilstede. Egentlig ville jeg bare dø.

En dag han gikk ut, klarte jeg å rømme. Som ved et mirakel traff jeg ei som tok meg med til et krisesenter. Der ble jeg avvist. Landet jeg kom fra var ikke langt nok unna, mente hun vi traff, jeg kunne jo reise hjem. Heldigvis fant vi et annet krisesenter, og her fikk jeg bli.

Ydmyket i retten

Etter hvert ble halliknettverket rulla opp, og jeg vitna i retten. Mange fikk straff, men han med de onde øynene er fri, og jeg er sikker på at han holder på ennå. Jeg var livredd for å møte igjen hallikene i retten, men det viste seg at møtet med advokatene deres var verre. Den ene hadde med seg bildene de tok på sykehuset da jeg var der for å undersøke slagmerkene på kroppen min. Jeg stod i undertøyet foran kamera, og følte meg både skamfull og flau. Advokaten hadde kopiert opp bildene, og delte dem ut i retten mens han sa «se, hun smiler, hun liker å bli tatt nakenbilder av». Jeg holdt på å bli gal.

Noe av det verste gjorde de mot mor. Den samme advokaten ringte til henne og spurte om hun var klar over at hva datteren hennes hadde drevet med her. Hvordan kunne de gjøre det? Det hadde ingen annen hensikt enn å ydmyke, jeg ble helt fra meg ved tanken på hva mor gikk igjennom.

En annen advokat ringte til en kvinne jeg hadde jobba for, og sa han var forsvareren min. Jeg drev med prostitusjon i Norge, sa han, han lurte på om jeg hadde vært sånn da hun kjente meg også? Dette er kjente og respekterte advokater i Norge. De ville sverte meg mest mulig, gi retten inntrykk av at alt som hadde skjedd, var frivillig fra min side.

Det jeg har mista kan jeg aldri få igjen. Tilliten til andre mennesker er borte. Hvordan kan en leve om en ikke har tillit til noen? Jeg har perioder hvor jeg straffer meg sjøl, hatet sitter dypt. Jeg får så sterke magesmerter at det hender jeg besvimer. Psykopaten jeg rømte fra, slipper ut snart. Da er han fri, ferdig med sitt. Det er ikke jeg. Dette kommer jeg til å ha med meg hele livet. Sånn sett soner jeg på livstid.

Se også

- [«Aida»](#)
- [«Eva»](#)
- [«Hanna»](#)

Kilder

- [ROSA-prosjektet](#)
- [Krisesentersekretariatet](#)

Meldinger ved utskriftstidspunkt 23. oktober 2026, kl. 00.40 CEST

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.